

РЕШЕНИЕ

№ 1772

гр. София, 19.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11727** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. В. Б., чрез пълномощник адв. Г., против решение № 165097 от 31.07.2020г., постановено по н.а.х.д. № 4692/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-ви състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 487879-F527747/07.01.2020г., издадено от директора на Офис Център в ТД на НАП С., с което на основание чл. 80, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) на К. В. Б. е наложена глоба в размер на 150 (сто и петдесет) лева за нарушение на чл. 53, ал. 1 във вр. с чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ.

С доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение касаторът претендира неговата отмяна, както и отмяна на наказателното постановление.

Ответникът – ТД на НАП С., чрез процесуален представител юрк. К., счита касационната жалба за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

По делото няма спор по фактите. Установено е, че К. Б., в качеството му на данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3, т. 1 от ЗДДФЛ, не е подал в срока по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ годишна данъчна декларация по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за данъчната 2017г. Лицето е било субект на задължението по чл. 53, ал. 1 във вр. с чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ, тъй като за данъчната 2017г., освен доходите си от трудови правоотношения, е декларирал и доходи от друга стопанска дейност. К. Б. е подал ГДД за данъчната 2017г. на 20.11.2019г. в ТД на НАП С., офис „Център“, заведена с вх. № 224391900673484/20.11.2019г., т.е. със закъснение от 1 година 6 месеца и 19 дни.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, вмененото нарушение е доказано по несъмнен начин и не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съдът подробно е анализирал събраните доказателства, въз основа на което е извършил правилни фактически установявания и е достигнал до законосъобразни правни изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

По делото е безспорно установено, че жалбоподателят не е подал в срока по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ годишна данъчна декларация по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за данъчната 2017г., т.е. до 30.04.2018г., поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДДФЛ. Последната разпорежда предвижда, че лице, което не подаде в срок данъчна декларация по този закон, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер до 500 лв. В случая на лицето е наложена глоба в размер на 150 лв., която се явява правилно индивидуализирана, като се има предвид, че ГДД е подадена със закъснение от 1 година 6 месеца и 19 дни.

Настоящият състав споделя извода на въззивния съд, че не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Установеното нарушение не е маловажно, тъй като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от този вид.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 165097 от 31.07.2020г., постановено по н.а.х.д. № 4692/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-ви състав.

ОСЪЖДА К. В. Б. ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на ТД на НАП С. разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.